

DM

magazin

SZÓFEJTÉS

A Krokodil szatirikus enciklopédiájából

IRODA — az a hely, ahol különösen csillognak a főnökség érdemei, és ahol a beosztottak gyengéi is felnagyíttatnak: hely, amelyik jellemzi az embert.

GAVALLER — vőlegény bizonyítékok nélkül.

KÖTELTÁNCOS — ember, akiért lehet kezeskedni, hogy nem tér le az egyenes útról.

ISZMOGÁS — játék az idegek túlfeszítésére.

KAPITULÁCIÓ — a teljes fizetés átadása a feleségnek.

KARRIER — csigalépcsőszerű mozgás felfelé.

ZSEB — az álmodozás, tervezgetés örök motorja.

MINŐSÉG — a hajrá mostoha-leánya.

KINCS — egészen hasznos ásvány.

KULCS — továbbfejlesztett sperhaltai.

KÖNYÖRGÉS — élvek feladása tényleg álló helyzetben.

KÖNYVBARÁT — azon áruház igazgatója, aki a panaszkönyvet pánccs szekrényben tartja.

KONZERVATÍV — aki jobban szereti a konzervet, mint a friss sült húst; vagy aki csökkönyösen keresi a boltokban a borjúhúst.

SZÁLLOIGÉK — szavak, amelyek egyik fülön bemennek, a másikon ki.

ERŐS DOHÁNYOS — aki időnap előtt kifüstöli magát a világból.

HATTYÚDAL — olyan szám, amely vastapsra sem ismételhető.

HORGÁSSZSINOR — fonál, amely összeköti az embert a természettel.

TÓCSA — víztároló, amolyan helyi jelentőséggel, amelyben az optimista a csillagokat, a pesszimista a sötétséget látja.

EMBEREVŐ — olyan ember, aki a saját szája íze szerint választja a barátait.

ÜZLET — kereskedelmi egység, ahol mindent árulnak, de nem minden kapható.

BÜTORÁRUHAZ — olyan üzlet, ahol meg lehet tudni, hogy

ERŐNLÉT — a Zsiguliban levő löcörő léte

melyik bútorgyárban gyártanak rossz bútort.

MEDIKUS — írnök, aki latin kifejezéseket is képes leírni.

ORVOSTUDOMÁNY — javítószolgálat, amelyik nem rendelkezik biztonsági pótalkatrész-szolgálatl.

MEMOÁR — könyv az életről, amelyiket szeretett volna megélni a szerző.

ÁBRÁND — találkozás a vágygál távollétében.

MIKROBA — olyan élőlény, amely képes meglátni a molekulát szabad szemmel is.

SOKLATÓSZÖGÜSÉG — az elvtelen ember nézőpontja.

AZ IFJÚKOR — ingyenc falat, amelyiket úgy nyelsz le, hogy az ízet sem élvezed.

MONOLÓG — az oroszlan és a nyúl dialógusa.

TENGER — a csepp szó többes száma.

BÖLCSESSÉG — útipoggyász, melyből minél több van, annál könnyebb.

MÚZEUM — a tárgyi bizonyítékok őrzőhelye, ahol a rég történt dolgok szemtanúit kutatók helyettesítik.

ZENE — a bérházsomszédok párbajának korszerű eszköze.

EGÉRFOGÓ — kiokoskodott szerkezet, mely az egér ostobaságára épül.

Fordította: Siger Imre

A takarítónők összetartottak. Nyolcan voltak a hivatalban, beosztották maguk között a folyosókat, a szobákat, a W. C.-ket, a seprüket. Megosztották egymással gondjaikat, uzsonnájukat. Négyórás elfoglaltságuk volt, munka után meghívták egymást a sarki presszóba. Szimplát ittak, és a presszót is úgy hívták: Szimpla. Az életük is szimpla volt, így azután minden stílszerűen történt ebben a mulatásban. A kicsike kávét jó sokáig itták, sok volt a mondanivalójuk.

Az életükben nem volt nagy regény, a mások életéről beszéltek, a szobák urairól, akikre takarítottak.

— Sok volt a rúzsos csikk a hamutartóban M. elvtársnál. Az a nyavalyás nő nem hagyja békében. Meglátjátok lebutatja azt az aranyos embert. Gyerekek, hogy az milyen rendes ember. Ha korán bejön, mindig megkínál valamivel.

— A Margit szerelmes — vetette közbe az egyik, és kezét foghíjas szája elé kapta. Már harminc éve így nevetett. A harmadik átvette tőle a szót.

— K. elvtársnál még a függönyöknek is pálinkaszaguk van. És az a rengeteg pohár, üveg, szemét, amit otthagynak maguk után! Ez kocsmát csinál a hivatalból. Teheti, jól fekszik. És milyen durva, hogy lenézi az embert! Takarítónő! Mi az neki? Semmi! Pedig meglehet, az ő anyja is az volt. Ha másnaposan jön be, veri a faromat, pedig az anyja lehetnék.

Ilyenkor ijedten összenéznek, összebb búznak, istenkísértésnek érzik ezt a beszédet. De Ilona a legszókimondóbb közöttük. Nem hagyja abba:

— Minek sunyítotok? Én nem sumákolok, én neki is megmondom...

Soha nem mond meg senkinek semmit, de olyan jólesik ezt hinni. Ha az embernek rossz az élet, legalább egymás között merjen szólni.

Rózsa minden szobában szerelmi regényt sejt. Ötvenéves. Naiv, jó lélek. Tiszta, sokat ad a külsejére. A többiek már megszokták, szeretik.

— Bejött reggel L. elvtárs, azt mondta nekem, kezét csokolom Rózsa... És, hogy milyen csinos vagyok! Nincs még egy ilyen jó ember a házban. Minden nő oda-van érte. Én nem mutatom, hogy nekem is tetszik. Öreg is vagyok hozzá...

Meghatódnak. Az eres, deformált kezek szeretettel tapogatták Rózsa hátát. Rózsa kér a pincértől nyolcuknak négy üveg Kinizsit. Most semmi sem drága, mert a lelkeről van szó.

A sörtől egy kissé hangosak lesznek. Margit nem bírja az italt, sir. Két fia van. A harmadik meghalt. Pedig az volt a legjobb szívű gyerek. Ha élne, az az egy segítené őt. Nem hagy-ná dolgozni, klozetot pucolni. — Ezt már zokogva mondja. Mindannyian könnyeznek, sanyarú

TAKARÍTÓNŐK

életük múlásán, melynek hátralevő napjait apatikusan morzsolgatják.

A pincér odajön, és azt mondja: „Csendesebben, asszonyok.”

— Ez olyan, mint a Kolozsi — mondja az egyik szipogva, s ettől vidámak lesznek. A könnyek még csillognak a fáradt szemekben, de a vértelen ajkak már mosolyra torzulnak.

— A kis hülye. Kétezer forintért vigyáz ránk.

— Sakkozok munkaidőben.

— Amikor a főnök rajtakapta, azt mondta, onnét a klubból jobban tud bennünket figyelni.

— Azt mondta, túl sok szappan és mosópor fogy az utóbbi időben. Itt valami nem stimmel.

— A főnök jól letöltta.

— Meg is ittuk a levét.

— Odajött hozzám azzal a hülye képével, és azt mondta: „Asszonyok, magukra panaszzanak. Jelzések érkeztek, hogy lógnak.”

— Jelzések!?!... Hogy oda ne rohanjak.

— V. aztán bejött hajnalban, emlékeztek. Kikutatta a szatyrainkat, hogy nincs-e benne szappan. Adtam én neki szappant. Bekentem a szobája előtt a parkettát finom puha szappannal. Nem sajnáltam tőle. Ha úgyis fogy... Akkorát esett a lelkem, két napig fogta a fenekét.

— Képzeld, hozzám jött panaszkodni, hogy nem tud kimen-ni a tréningre. Még szellemeskedett is, azt mondta, hogy a jó csödör vagy megvakul, vagy megsántul.

— Kolozsi, meg a csödör! Ezen mindannyian jót nevettek.

— Nem baj, lelkem, gondoltam, legalább nem ülsz egész nap a sakktábla mellett.

Ránéztek a pincérre, fizettek, felvették szegényes putyerkájukat, s nehéz járásukkal elindultak az ajtó felé.

SUHA ANDOR

Andrássy
Lajos

LOMNICI UTCA 65.

Lomnici utca hatvanötben
hányszor-hányszor csak leskelődtem
szívemmel ott az ablakon.

Mint nyárra nyár s a télre tél jön
úgy indultam meg este későn
s mindig a töltésoldalon...

Elidőztem a csordakútnál
s egy duruzsoló kocsmapultnál
hogy vártam szót s rám koccint

Átsuhantam a néma tarlón
kezem az ismert utcaajtón...
Álmában — hallok — felkőhint

...Álmát ma dehogy botom én meg
úgy kell az fáradt két szemének
mint szívének a gyógyszerek

Fáradt testben friss lelke reszket
kedvére már hogy nem repeshet
unokák közt mint nagy gyerek

Nézi virágba-szőkcent-ágát:
a hű Asszony két szép leányát
s a tékozló bolond Fiút

Gondolatai messze járnak
az árny az arcán mégse bánat
csak hosszú volt hosszú az út...

Most ül velünk, a tűzhely mellett
ajkán moccan a szólehellet
s hucut mosoly les két szemén

...Mozdulnak néma árnyak mostan
Szívem dübög... Marokba fogtam:
Halkan!... S ne vidd az álmod éj!

Fiatalok, fiatal arcok a képeken. Gyárakban, az olajmezőn, építkezéseken dolgozó fiatal munkások arca. Betölti őket a figyelem, elmerülnek a munkában, amely része életüknek. Fiatalok, akikről határozatok, törvények születtek, hogy többet és jobban foglalkozzunk velük ezután. Szükség van erre, jó és kell. Am az arcokat látva, az alkotó munkát, fiatal-ságukra inkább a ráncok hiányából, mint a végzett munkából figyel fel az ember. Mert ha fiatalok is, teljes jogú és értékű tagjai a társadalomnak, a dolgozó emberek közösségének. Természetesen vannak különbségek a generációk között, életmódban, felfogásban és életük gondjaiban. Eppen ezért jó, ha külön is foglalkozunk a fiatalokkal, külön is szólunk róluk és értük. Ezért jelenik meg mai magazinunkban az ifjúsági oldal, melyet ezután is szeretnénk havonta közreadni.

